

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.111/2013/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. év december hó 5. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2013. január 16. napján kelt 14.B.1540/2012/12. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A Fővárosi Törvényszék nyilvános tárgyalásának napja helyesen 2013. január 16.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 13.Bk.VIII.44104/2011/3. számú végzésével kiszabott 10 (tíz) hónap börtönbüntetés végrehajtását elrendeli.

A vádlott előzetes letartóztatásának utolsó napja 2013. január hó 16.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 6.880,- (Hatezer-nyolcszáznyolcvan) Ft bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék 2013. január hó 16. napján kelt 14.B.1540/2012/12. számú ítéletével a vádlott bűnösségét testi sértés büntetőjében (Btk.170.§ (1) és (6) bekezdés I. fordulat) állapította meg és ezért őt, mint többszörös visszaesőt 3 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról, az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a büntetés súlyosítása érdekében, míg a vádlott és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.188/2013/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást. A rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként számba vette, majd azokat összességükben is értékelte, mérlegelte. A bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette a terhére rótt bűncselekményt. Az elsőfokú bíróság a büntetés nemének meghatározásakor helyesen járt el, azonban a büntetés mértékét nem az enyhítő és súlyosító körülmények teljes körű figyelembe vételével állapította meg. Az ügyészi vélekedés szerint az elsőfokú bíróság a vádlottal szemben törvénysértően enyhe joghátrányt alkalmazott. Mindezek alapján a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét változtassa meg és a vádlottal szemben lényegesen hosszabb tartamú fő- és ehhez igazodó mellékbüntetést szabjon ki, egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

A védő a nyilvános ülésen az enyhítésre irányuló fellebbezést fenntartotta és kérte, hogy a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezésnek a Fővárosi Ítéltábla ne adjon helyt.

A vádlott a nyilvános ülésen szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, ez azonban a nyilvános ülés megtartásának és a fellebbezés elbírálásának akadályát nem képezte (Be.362.§ (3) bekezdés).

Az ügyészi és a védelmi fellebbezések az alábbiak szerint nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla az ügyészi és a védelmi perorvoslatok folytán a Be.348.§ (1) bekezdése alapján bírálta felül a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárást. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során a perrendi szabályokat alapvetően megtartotta, azonban eljárási szabályt sértett, amikor az 1. számú tanú vallomásának azon részét is bizonyítékként értékelte, amely a mentességi jogát gyakorló a tanú elmondásán alapult.

A sértett tanú, mint a vádlott - elkövetéskori - élettársa a tárgyaláson a Be.82.§ (1) bekezdés a./ pontja alapján élt a mentességi jogával (tárgyalási jegyzőkönyv 8. oldal). A Be.296.§ (3) bekezdése alapján helyesen járt el a törvényszék, amikor a tanú korábbi eljárási szakban tett vallomását nem tette a tárgyalás anyagává. Az 1. számú tanú, mint a sértett tanút kihallgató hivatalos személy a sértett tanú kihallgatásakor jelen volt, a tanú által előadottakat jegyzőkönyvben rögzítette.

Az 1. számú tanú a nyomozás során és a tárgyaláson is a sértettnek a vádlottat terhelő nyilatkozatairól is beszámolt, amely azonban a Be.82.§ (1) bekezdés a./ pontjára, továbbá a Be.296.§ (3) bekezdésére figyelemmel bizonyítékként nem lett volna értékelhető, mivel a mentességi jogával élő személyt az eljárás korábbi

szakaszában kihallgató hivatalos személy vallomásának a fenti körben való felhasználása a mentességi jog kijátszását eredményezné.

Azonos elvi okok miatt nem voltak bizonyítékként értékelhetőek azok a rendőri jelentések, amelyek a sértettnek a hozzátartozója terhére róható cselekménnyel összefüggő nyilatkozatait tartalmazta (nyomozati irat 46., 99., 105. oldal).

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Törvényszék eljárási szabályt sértett, amikor az 1. számú tanúnak a sértett elmondását tartalmazó tanúvallomását bizonyítékként értékelte, továbbá akkor is, amikor a mentességi jogával élő tanú rendőri jelentésben foglalt nyilatkozatait okirati bizonyítékként felhasználta. A másodfokú bíróság a fenti bizonyítékokat a bizonyítékok köréből kirekesztette.

A fenti relatív eljárási szabálysértés azonban a Be.375.§ (1) bekezdésére figyelemmel nem vonta maga után az elsőfokú bíróság ítélete hatályon kívül helyezésének szükségességét, továbbá nem járt az ügyfelderítési kötelezettség elmulasztásával sem, mivel a kirekesztett bizonyítékokat a törvényesen beszerzett vádlotti beismerő vallomáson túl a 3. és 4. számú tanúk vallomása, továbbá a sérüléssel kapcsolatos tárgyalás anyagává tett orvosi iratok pótolták (tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldal, nyomozati irat 161. oldal, 177. oldal).

A Fővárosi Törvényszék a beszerzett bizonyítékokat logikusan értékelte, mérlegelte. Helyes indokok alapján fogadta el a vádlott bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomását, amelyet a 3. és 4. számú tanúk nyilatkozatai, valamint az igazságügyi orvosszakértői vélemény is mindenben megerősített. A vádlott nyomozás során tett vallomásában pontosan leírta az elkövetési eszközként felhasznált kés jellemzőit, utalt arra is, hogy az általa felkapott kés milyen teljeshosszúságú, milyen pengehosszúságú, és mennyire hegyes volt (nyomozati iratok 507. oldal). A vádlott ezen nyilatkozatára figyelemmel kétséget kizáróan elvethető volt a vádlott korábbi állításának valóságtartalma, miszerint azt sem tudta, hogy mit vágott hozzá a sértetthez.

A Fővárosi Ítélet tábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által helyes mérlegeléssel megállapított tényállás túlnyomó részt megalapozott, az az alábbi kiegészítésekkel és helyesbítésekkel irányadó volt a felülbírálat során.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be.352.§ (1) bekezdés a./ pontja alapján az alábbiakkal egészíti ki, illetőleg helyesbíti.

- A vádlott a többszörös visszaesői minőségén túl is büntetett előéletű, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 13.Bk.VIII.44104/2011/3. számú, 2011. október hó 12. napján jogerős végzésével, mint többszörös visszaesővel szemben, ittas járművezetés vétsége miatt 10 hónap végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetést és 2 év járművezetéstől eltiltást szabott ki.
- A vádlott által eldobott kés kis erővel érkezett a sértett hátába; a kés kis erővel történő dobására vonatkozó ténymegállapítást a másodfokú bíróság a tényállásból mellőzi.

- A sértett szúrt sérülése kb. 1 cm hosszú szúrási bemeneti nyílású volt, a szúracsatorna hossza nem állapítható meg (nyomozati irat 193. oldal igazságügyi orvosszakértői vélemény).
- A vádlott cselekményének elkövetésekor jelen volt a 14 éves gyermeke is (nyomozati irat 458. oldal).
- A vádlott a tárgyaláson a sértettől bocsánatot kért, a sértett a tárgyaláson kifejezésre jutatta, hogy megbocsátott.

A fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel az ítéleti tényállás teljes körűen megalapozottá vált.

A másodfokú eljárásban is irányadó tényállásból a Fővárosi Törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

A Fővárosi Törvényszék a vádlott terhére rótt bűncselekményt az anyagi jogi jogszabályoknak megfelelően minősítette.

A Fővárosi Ítéltábla a cselekmény elbírálása során a 2011. november hó 5. napján megvalósított bűncselekmény elkövetésekor hatályos büntetőtörvényt (1978. évi IV. törvény) alkalmazta, mivel az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény szerint a vádlott által elkövetett bűncselekmény nem enyhébben, hanem szigorúbban bírálendő el. Az elkövetéskor és az elbíráláskor hatályos törvény egyaránt 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegeti az életveszélyt okozó testi sértés büntetettét, míg a többszörös visszaesés folytán megemelt büntetési tétel, a középértékes büntetés kiszabás előírása, illetve a vádlottal szemben alkalmazandó büntetés végrehajtási fokozat is azonos. A 4/2013. (X. 14.) BK. vélemény alapján vizsgált feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezések az elbíráláskori törvény alkalmazása esetén - a 38.§ (4) bekezdés a./ pontjára figyelemmel - a fegyházbüntetésre ítélt többszörös visszaeső a vádlott feltételes szabadságra bocsátásának kizárását írták volna elő.

Erre tekintettel a másodfokú bíróság az időbeli hatályra vonatkozó főszabályt alkalmazva az elkövetéskor hatályos büntetőtörvény szerint bírálta el a vádlott terhére rótt bűncselekményt.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolása az alábbiakkal szorul pontosításra, illetve kiegészítésre (elsőfokú ítélet 8. oldal). A Fővárosi Törvényszék ítéletének indokolásában vélhetően elírás folytán került a testi sértéses cselekmények „vegyes bírósági” alakzatára utalás. E fogalom használat nyilvánvalóan a vegyes bűnösségi alakzatra utal. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint azonban jelen esetben a vádlott cselekménye nem vegyes bűnösségi formában valósult meg. A vádlott nyilatkozatán alapuló irányadó tényállásból egyértelmű, hogy a vádlott az általa használt kés jellemzőivel tisztában volt, ennek tudatában dobta hátba egy 7-8 cm pengehosszúságú késsel a sértettet. A vádlott magatartásából, a használt eszközökből, a használat módjából, a sértett testtájékából, a bekövetkezett sérülésből arra vonható következtetés, hogy a vádlott testi sértésre irányuló egyenes, és életveszély okozására vonatkozó eshetőleges szándékkal cselekedett (Btk.13.§). A

fenti érvelést támasztja alá a Legfelsőbb Bíróság 15. számú irányelve helyébe lépett, a Kúria által kibocsátott 3/2013. Büntető Jogegységi Határozat is.

A Fővárosi Törvényszék a büntetés kiszabása során a súlyosító és enyhítő körülményeket túlnyomó részt helyesen sorolta fel és azoknak megfelelő nyomatékot tulajdonított. A Fővárosi Ítéltábla rámutat arra, hogy nem a többszörös visszaesői bűnelkövetői minőség, hanem a többszörös visszaesői minőséget meghaladó büntettség súlyosít. További súlyosító körülmény, hogy a vádlott a bűncselekményt végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt követte el. Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés a Btk.37.§-ában meghatározott büntetési célok eléréséhez szükséges és egyben elégséges is, ezért sem a súlyosításra, sem az enyhítésre irányuló perorvoslatok eredményre nem vezethettek.

A Fővárosi Törvényszék figyelmen kívül hagyta, hogy a vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2011. október hó 12. napján jogerős végzésével ittas járművezetés vétsége miatt 10 hónap végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte. A felülbírálattal érintett, a vádlott által megvalósított bűncselekmény elkövetési ideje 2011. november hó 5. napja. Erre tekintettel megállapítható, hogy a vádlott a bűncselekményt a felfüggesztett börtönbüntetés próbaideje alatt követte el és emiatt őt a bíróság végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte. A Btk.91/A.§ c./ pontja alapján a felfüggesztett szabadságvesztést végre kell hajtani, ha az elkövetőt a próbaidő alatt elkövetett bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélik. Ennek megfelelően a Fővárosi Ítéltábla rendelkezett a 10 hónap börtönbüntetés végrehajtásának elrendeléséről.

A Fővárosi Törvényszék az ítélet bevezető részében - elírás folytán - a 2013. év helyett a 2012. évet tüntette fel tárgyalási napként, ezt a Fővárosi Ítéltábla helyesbítette.

A másodfokú bíróság megjelölte a vádlott előzetes letartóztatásának utolsó napját.

Az elsőfokú ítélet járulékos rendelkezései törvényesek.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg a Be.371.§ (1) bekezdésére tekintettel egyebekben helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be.381.§ (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2013. év december hó 5. napján

. Lassó Gábor sk..
Ujvári Ákos sk..

Révész Tamásné sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 14.B.1540/2012/12. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.111/2013/8. számú ítéletében írt változtatásokkal 2013. december hó 5. napján jogerős és végrehajtható!

Budapest, 2013. év december hó 5. napján

. Lassó Gábor sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül: Weszely-Földvárszki Tünde, tisztviselő